

Vi må aldrig glemme, at fordi man bliver ældre, er det ikke ensbetydende med, at man ikke selv kan planlægge dagligdagens indhold. De ældre er jo lige så forskellige som alle andre befolkningsgrupper. Det er ikke sådan, at individualiteten forsvinder, bare fordi man bliver ældre. Ældrepolitikens opgave er derfor også at medvirke til, at livsmulighederne er til stede, og det er en myte, at de ældre er en ensartet og svag gruppe, der kræver hjælp. De fleste er jo raske og klarer deres tilværelse selv, men fra Venstres side skal det dog erkendes, at der er brug for en bedre indsats i enkelte kommuner. De ældre, der har brug for pleje og tryghed, ønsker Venstre sikret en anstændig tilværelse, hvor der er størst mulig omsorg for dem. Det er ikke kun det offentlige ansvar; det er også familiens og hele det sociale netværks, der skal arbejde sammen om de ældre, således at de får de bedste muligheder. Derfor er det helt fint, at der i forbindelse med satspuljen nu er afsat nogle midler til, at bl.a. raske ældre kan hjælpe svagere ældre.

I dag er det jo sådan, at al service og hjælp til de ældre er offentlig, og det vil Venstre gerne være med til at ændre. De ældre har brug for tryghed og valgfrihed. Den slags får man ikke automatisk med offentlige løsninger. Der skal tværtimod være kreativitet og fleksibilitet.

Det offentlige giver ens ydelser, og eftersom ældre er forskellige, skal de have et frit valg mellem offentlige og private løsninger inden for hjemmehjælpen. Venstre ønsker, at pengene skal følge de ældre til hjemmehjælp eller en anden form for plejehjem/ældreboliger end den model, som det offentlige tilbyder.

På boligområdet kan det gøres ved, at de ældre, der ønsker det, kan få pengene med til en frinstitution efter friskolemodellen. Det kan være en gruppe mennesker, der går sammen, eller det kan være nogle organisationer inden for området, der tager opgaven op. Vi er allerede langt henne i den proces. De ældre får jo i dag deres pension udbetalt, hvorefter de selv betaler deres husleje og varme osv. Så burde de også kunne vælge, om de ønsker at flytte ind i offentlige eller private plejehjem eller ældreboliger – vel at mærke efter at de er visiteret til ydelsen, ellers bliver det umuligt for kommunerne at styre økonomien.

Det ville være en god idé at gennemføre nogle forsøg på det område. Vi tror nemlig, at konkurrence på dette område vil appellere til fantasien og kreativiteten. Nogle af de ønsker, som Ven-

stre og De Konservative havde med i »Reform 96«, gik ud på at etablere forsøgsordninger på ældreområdet, hvor der blev afsat 100 mio. kr. til at dække forsøg med private plejehjem og privat service i hjemmet.

Princippet om, at pengene skal følge borgerne, ønsker Venstre også gennemført, når det gælder hjemmehjælp. Der er et enkelt forsøg i Søllerød Kommune. Men Venstre oplever, at mange ældre selv ønsker at ansætte den hjælp, de har behov for. Man bør give de ældre den frihed, specielt når det drejer sig om rengøring og lettere pleje.

Man kan forestille sig, at der udbetales et fast beløb pr. time, men aldrig større end det, den ældre selv betaler, og der må aldrig blive tale om sort arbejde, eller at der stikkes et beløb i egen lomme.

Med hensyn til hjemmehjælp og ældreråd er der jo nu et lovforslag, der har været til første behandling. På hjemmehjælpssiden er det godt, at vi nu får udarbejdet nogle skriftlige aftaler, sådan at ikke blot de ældre, men også – og ikke mindst – de pårørende kan se, hvad der forventes af ydelser fra den offentlige hjemmehjælp. Venstre tror, at megen utilfredshed vil ophøre, når der foreligger nogle klare aftaler.

De ældre skal ikke sættes for hurtigt i bås, og de skal ikke tvinges ind i et enten-eller-valg mellem at blive i egen bolig og at komme på plejehjem. Vi bør selvfølgelig se kritisk på målsætningen om at lade de ældre blive længst muligt i eget hjem, for ens eget hjem kan i sidste ende godt blive ens eget private fængsel. Men en plejehjemsplads er heller ikke nødvendigvis den rette løsning. Et plejehjem risikerer at blive et sted, hvor den ældre føler sig fremmed og måske mister følelsen af at have et privatliv. Men her har de ældre også selv et ansvar for, at de i det, man kalder den tredje alder, får valgt den bolig, som de vil kunne magte, når de kommer i den fjerde alder.

Løsningen er derfor ikke at vælge én model for hjemmeplejen, men at give de ældre mulighed for at vælge – og med nuancerede tilbud, f.eks. om at få lov til at blive i eget hjem med en passende hjælp og lejlighedsvis aflastningsplads på et plejehjem eller f.eks. om at kunne flytte til en ældrebolig, der passer mere til alderen, men som samtidig giver større frihed end et plejehjem.

Målet for en værdig alderdom er, at ingen skal frygte sin alderdom, og at alle gerne skulle opleve en høj grad af livskvalitet ved at have valgfrihed lige til det sidste.